

Recensie: Driften**1/2

Slachthuis Slachthuislaan Antwerpen Noord
dinsdag 19 juli 2016

foto © Kenneth Rawlinson

Recensie:

Een ultieme toast op het leven in combinatie met een subtiële dosis melancholie. Dat serveert Petri Dish met zijn jongste creatie Driften die op Zomer van Antwerpen in wereldpremière ging. Een voorstelling die dans, acrobatie, theater met verwijzing naar schilderkunst en zang met elkaar blendt in een heerlijk visuele cocktail. Driften is Zweeds maar ook een Nederlands woord dat verwijst naar continenten die uit elkaar gaan, de vervreemding van elkaar dus. Met het intermenselijke thema en een ecologische boodschap erbij werkt de voorstelling op verschillende lagen. Met stip is deze Driften op die manier een van de zeldzame voorstellingen op Zomer van Antwerpen die zowel een appeal heeft voor de meerwaardezoeker (de geroutineerde bezoeker van het Toneelhuis of deSingel bijvoorbeeld) als voor diegene die eerder sporadisch naar het theater gaat.

Driften is een (voor)beeldige voorstelling. Melancholie toont zich al bij de start wanneer een koffer vanonder een bed wordt gehaald. We bevinden ons kennelijk in een overgangperiode tussen nu en het definitieve afscheid. Mr. Fisher nodigt vier eenzame mensen uit en samen vieren ze het einde. Tussen een man en een vrouw ontstaat chemie in de vorm van verleiding. In dit geval sluipt hij op handen en voeten in haar richting terwijl zij ook op handen en voeten maar dan met de buik naar boven terugkrabbelt. Ook hier zien we Petri Dish op twee niveaus werken: enerzijds is er het menselijke, anderzijds het dierlijke dat getoond wordt. Dat geldt ook voor de vele acrobatische kunsten boven het bed waarbij de artiesten zich rond een verticale pole wentelen, zich zo klein maken en in een bolletje eraan vastklampen, dan weer hun benen dienst laten doen als trede voor een andere artiest.

Humor is er in verschillende hoedanigheden. Zo is de babbelzieke vrouw die op een drink aanwezig is, erg herkenbaar. Zij wordt stokstijf verplaatst door de anderen wanneer de tafel gedekt wordt om finaal met een lampenkap over zich te eindigen. In een andere scène worden er foto's gemaakt en neemt iedereen verschillende poses aan. Maar voor ze eraan beginnen moet de kledij en het haar nog eens goed gelegd worden uiteraard. Andere humor of herkenbaarheid is soms erg subtiel en schuilt in details wanneer Fisher "gespeeld door de Vlaming Jef Stevens - zijn ode brengt aan de Romeinse tragedie bijvoorbeeld terwijl hij net daarvoor nog een jongere generatie hopeloos etiquette probeerde in te peperen. Dat het bestek, de borden, enz. steeds op 2 centimeter van elkaar moeten liggen om zo het meest esthetische effect te bezorgen. Daar kan ie heerlijk over doordrammen en door het lint gaan wanneer de jongere dat maar niet onder de knie krijgt. Het absurde ervan zit ook in de tekst van de acteur wanneer die stelt dat daarna, tijdens de maaltijd, de verhoudingen niet meer zo nauw steken. Andere subtiële visuele knipogen zijn het paar vrouwenschoenen die we door het vensterraam zien. Worden die wel gedragen door een vrouw?

Het is Stevens personage ook die een oplossing heeft voor een vlek op de muur: door er iets over te hangen zodat het niet opvalt. Ook dat is geweldig herkenbaar, zaken verdoezelen voor buitenwereld soms letterlijk onder de mat vegen, maar het probleem zo niet duurzaam oplossen. Het leidt tot een knappe choreografie in die linkerhoek waar de deur en een klein venstertje is. Daar etaleren de artiesten toch een enorme vrijheid hoewel ze bitter weinig bewegingsruimte hebben. Daar zorgt immers de kleine oppervlakte voor met die muren die zich op 90 graden van elkaar

verhouden.

La Traviata passeert twee keer in Driften en op het einde horen we ook een operatesk nummer op rockmuziek: Nina Hagens 'Naturträne' is het. Verwijzen naar de schilderkunst doet de regie en het concept van Anna Nilsson en Sara Lemaire naar Da Vinci's Laatste avondmaal (dé toast aan tafel) en Géricault's Het vlot van de Medusa, waarbij de acteurs met de rug naar achter buigen en zo uit elkaar trekken zoals de titel van de voorstelling aangeeft. Sensualiteit die tot de verbeelding spreekt, is er met vrouwenbenen en blote voeten die van boven de sofa even komen piepen. En verder beschikt Driften over een behoorlijke dosis surrealisme: waar een tafel en een deur een eigen leven beginnen leiden, waar herfstbladeren en vervolgens overwoekerende bomen en planten de seizoenen aanduiden maar ook het verval. Â

Met zijn vals einde, Driften heeft twee eindes, kiest Petri Dish uiteindelijk voor de combinatie allerlaatste toast op het leven en de melancholie. De ruimte waar geleefd is, waar ruzies zijn ontstaan en de vijf (Viola Baroncelli, Nilda Martinez, Carlo Massari, Anna Nilsson en Jef Stevens) uit elkaar zijn gedreven, waar ze elkaar ontmoet hebben, samen alledaagse dingen gedaan (zoals Scrabble spelen in verschillende talen),â€ eindigt troosteloos met een bed, een sofa, wat stoelen, een kleerkast met lampje die bij elkaar worden geplaatst goed voor een recyclagepark of in het beste geval een kringloopwinkel. Petri Dish slaagt er wonderwel op een uurtje in om de ruimte, en de meubelstukken geschiedenis mee te geven waardoor je als toeschouwer die nostalgie, die melancholie voelt en er geen afstand van wil doen.

Driften is dus emotioneel geladen, werkt op verschillende niveaus en is eigenlijk een prachtig voorbeeld van een productie die een Zuiderse sfeer uitademt: een mengeling van vurige emoties. Met stip één van de sterkste voorstellingen op Zomer van Antwerpen 2016.

< Bert Hertogs >

Driften speelt nog t.e.m. 6 augustus 2016 in het Slachthuis aan de Slachthuislaan 70 te Antwerpen. Er zijn nog tickets beschikbaar voor verschillende data. Â Â Â